

Proloog | Gedialogeerd | Irene Campfens

Dit boek begint bij het einde van mijn eenzaamheid. Of moet ik zeggen: bij het begin van mijn huidige leven? Hoe dan ook, het boek komt niet uit de lucht vallen. Zonder mijn eigen eenzaamheid was ik nooit gekomen tot de woorden die uit mijn vingers schoten. En zonder die woorden had ik de eenzaamheid niet kunnen accepteren zoals ik dat nu doe.

Mijn eenzaamheid kwam in de nacht. Terwijl iedereen sliep, lag ik wakker. Naast me mijn teerbemide en toch alleen. De eenzaamheid deed pijn. Sneed in mijn ziel. Kneep mijn keel dicht. De eenzaamheid had zich mijn leven lang vermomd als verveling. Iets waar ik vaak over had gefilosofeerd met de psycholoog. We legden het uit als de blauwe plekken die mijn kindertijd me had gegeven. Pestende kinderen en gemene volwassenen hadden me jarenlang uitgedaagd om in de ring te komen staan. Het was een kansloze competitie: ik was allesbehalve een sterke vechter. Ik brak bij de eerste duw, zweeg bij de daaropvolgende combinaties en droop, al was het in mijn hoofd, verslagen af. Ik zweefde weg, zakte door de grond, verdween in een diep gat. Ik stelde me voor hoe ik hen zou terugslaan. In mijn fantasie won ik altijd met een gouden linkse. De realiteit was anders: rauw en verdrietig. De geluksmomenten die ik had, wogen niet op tegen de dagen die voorbijkropen alsof het weken waren. Vaker was ik alleen dan samen.

Maar achteraf bekeken bracht mijn eenzaamheid me ook veel goeds. Ik speelde schooltje met mijn speelgoedfiguren en deelde huis- en strafwerk aan ze uit. Ik flanste tijdschriften in elkaar en nam radioprogramma's op met mijn cassetterecorder. Inclusief prominente gasten, jingles en zelfbedachte reclamespotjes. Ik werd een goede boomklimmer en ontdekte de allerhoogste takken met het allermooiste uitzicht. En ik schreef. Schriftjes vol. Gedichten over de milieuvervuiling en de oorlog in Irak. Sprookjesverhalen. En een dagboek vol reflecties op de dag. Werkstukken en spreekbeurten werden de hoogtepunten van mijn schoolloopbaan. Ik ging hierbij nooit voor minder dan een negen. Te lang ben ik aan de positieve neveneffecten van mijn eenzaamheid voorbijgegaan.

Tot die eenzame nachten. Toen kwam het besef: mijn eenzaamheid levert iets op. Nieuwe inzichten, een kijkje in mijn ziel, een missie voor het leven en een boek. Dit boek.

In *Gedialogeerd* onderzoek ik hoe er in veel dingen, die we vaak niet eens opmerken, een sterke onderlinge verbinding bestaat. Ik duik in de wereld van vriendschap en sociale interactie, het gemeenschappelijke en het individuele. Ik verdiep me in de sociale constructie en framing van eenzaamheid en in de tegenhanger daarvan: verbondenheid. Verbondenheid vinden we uiteindelijk in de meest dagelijkse, onopvallende dingen. In de dingen die we hebben, de dingen die we delen en de dingen die er zijn.

Het boek belooft niks. Het gaat namelijk niet om beloven maar om in jezelf geloven. Wanneer je dat doet, moet je zelf weten. Jij bepaalt. Ik hoop vooral dat er voldoende positiviteit in dit boek zit om anders te kijken naar de wereld om je heen. Zodat we niet hoeven te hameren op dat wat we niet willen, maar kunnen focussen op dat wat we zijn: door en door sociale wezens.

Wie eenzaamheid liever in het rijtje problemen houdt, moet dit boek vooral weggelaten. Je zult je storen aan de kritische toon en het optimisme van sommige verhalen. Voor de rest: lees dapper verder.